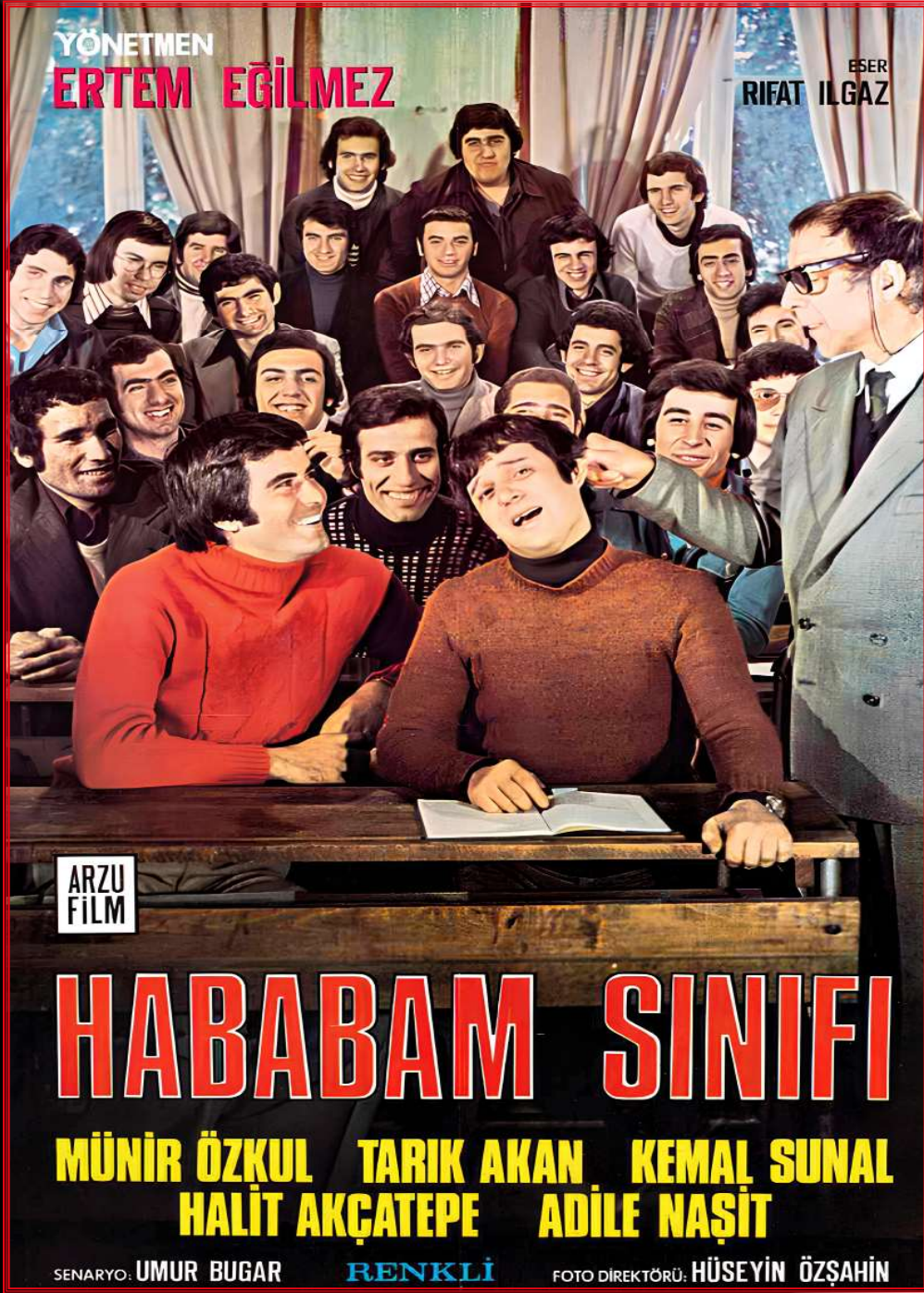

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Âşık Kara Mehmet ◆ Ahmet Sami Benli ◆ Tacettin Şimşek
- ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ H. Musa Tuncer ◆ Halit Yıldırım
- ◆ Ali Parlak ◆ M. Hanifi Yılmaz ◆ Aslan Aşarbey ◆ Musa Serin
- ◆ Mehmet Pektaş ◆ Mustafa İmir ◆ Kadir Köse ◆ Salman Kapanoğlu
- ◆ Mustafa Berçin ◆ Hızır İrfan Önder ◆ Eyyub Azlal ◆ M. Nihat Malkoç

79 Sayı 21 Eylül 2024

Tembel

◆ Âşık Kara Mehmet

Beş dakika gülmesine aldanma
Yüzü gülse içi gülmez tembelin
Bir hafta otursa osanır sanma
Kıçı sandalyadan yılmaz tembelin

Eğer çiftçi ise vaktında ekmez
Ele akıl verir işine bakmaz
Sabah öndüç alsa akşama çıkmaz
Eli bulsa cebi bulmaz tembelin

Yardımlı kesilir ahabtan dosttan
Alacağın olsa bin kere isten
Piyangodan bekler bir de mirastan
Başka güvencesi olmaz tembelin

Bazı zaman zengin olur düşünde
Binbir çeşit hayal döner başında
Her gün üç beş alacaklı dışında
Kimse kapısını çalmaz tembelin

Kara Mehmet derde hal nere gider
Çalışmaz kazanmaz bahane gader
Oğlu kızı dua etmez küfreder
Ölünce mirası kalmaz tembelin

Â ş i k k a r a

Hayâli kayalı halka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Atmaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım* Afiş: *Yeşilçam Hatırası*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergi@gmail.com*

79. Sayı Eylül 2024 ISSN-0106417 (edergi)

Kira Hâlleri

◆ Ahmet Sami Benli

Aylarca aradım, çırpınıp durdum
Buralarda pek ev yok, dedi adam.
Sesim titreyerek kirayı sordum
Önce daireye bak, dedi adam.

Birer birer odaları gezdirdi
Çenesiyle öz canımdan bezdirdi
Fiyatını yavaş yavaş sezdirdi
"Mahallede bu ev tek, dedi adam

Garsonu, çırağı, aşçısı gelir
Amiri, memuru, işçisi gelir
Hâkimi, hekimi, dişçisi gelir
Bu evin talibi çok, dedi adam.

Gözledim bir nefes laf arasını
Vermedi garibe söz sırasını.
Finansa yatırsam ev parasını
Onların verdiği kırk, dedi adam.

Diledikçe otur, satış istemem
Benimle yok yere tartış istemem
Üç katından fazla artış istemem
Mala mülke gönlüm tok, dedi adam.

Oturduk mecburen çok idi talep
Çıkageldi birden yok idi sebep.
Elinde bir evrak, bu nedir acep
Enflasyon denilen fark, dedi adam.

Odalar bakımsız döküldü, dedim
Eskimiş bacası söküldü, dedim
Sanki dam başıma yıkıldı, dedim
Beğenmedi isen çık, dedi adam.

Nigâr Hanım Vay/On-Baskın

◆ Tacettin Şimşek

(Editör, yazarın bir punduna getirip Nigâr Hanım'ın babası Macar Osman Paşa'dan bahsetmesi gerektiğini söylemişti. İşte şimdi vaktidir.)

Osman Paşa, Tanzimat Dönemi'nin Harbiye hocalarından. Asıl adı Sandor Farkaş. 1848 Macar İhtilali'nden sonra Türkiye'ye sığınıyor, ihtida edip İslam'ın üçüncü halifesi Osman-ı Zinnureyn'in adını alıyor. Kızı Nigâr Hanım'ın hem bilim hem de sanat vadisinde yetişmesine çok emek veriyor. Ona piyano dersleri aldırıyor.

Osman Paşa usta bir müzisyen. Bestelenmiş valsleri var. Bu valslerden birini sevgili kızı Nigâr Hanım için bestelemiş. Demek ki musikişinaslık Nigâr Hanım'a babadan geçmiş, yani irsî.

Yeri gelmişken annesinden de söz edelim biraz:

Nigâr Hanım'ın annesi Emine Rif'ati, sadrazam Keçecizâde Fuad Paşa'nın mühürdarı Nuri Bey'in kızı. Şair değilse bile şiir kültürüne sahip bir kadındır.

Nigâr Hanım, annesinden bahsederken şöyle der: "Diyebilirim ki şairlik zevkini annemden aldım; çünkü o çok şiir okur, hasta olduğu zamanlar daima beyitler söylerdi."

Kolayca anlaşılacağı gibi Nigâr Hanım bir yanıyla bürokrat, öbür yanıyla aristokrat bir aileden geliyor.

O, devrinin idolüdür. Hangi mecmuaya şiir yollasa tereddütsüz yayımlanır. Özellikle genç şairlerden gelen şiirleri editörler, armudun sapı üzümün çöpü kabilinden kılı kırk yarıp bin bir bahaneyle yayımlamazken Nigâr Hanım imzalı her metin okurla buluşur.

"Şeyh uçmaz, mürit uçurur." derler.

Nigâr Hanım zarafet heykeliydi, üstelik mütevacı bir hanımefendiydi. Gel gör ki hayranları ondaki tevazu kalıplarını tuzla buz ediyor, ondan şuh bir kadın portresi çıkarmaya çalışıyorlardı.

Hâlbuki Nigâr Hanım ilk *Efsus* kitabına şöyle bir ön söz yazmıştı:

"Şu naçiz mecmuadaki manzumeler on dört yaşından beri yazdığım şiirlerin birkaçı, makaleler de önemli hatıralarımın bir kısmıdır.

Okumaya tenezzül buyuracak irfan sahipleri takdir buyururlar ki bunlar şiir ve edebiyat değil, şevk ve emel teraneleri içerisine gizlenmiş birer yeis feriyadından ibarettir.

Bahtsızlık iniltelerimin aksini işitmek hevesine düştüm, bu eserler onun için basıldı.

Çocukluğumdan beri fazilete gönül verdim ve düşüncelerimi yalnız bir emele hasrettim. Heyhat ki pek tabii, pek haklı görülen bu emele nail olamadım."

Ya işte böyle ey okuyucu! Kimin içinde ne var, kim biliyor? Herkes zannediyor ki en büyük dert benim derdim. Nigâr Hanım'ın da çok büyük ümitsizlikler, hayal kırıklıkları var görüldüğü gibi.

Florinalı Nâzım, Nigâr Hanım'ın hayranları arasındaydı. Kendini "Ben kâinatça tanınmış şiir kralı Florinalı Nâzım." diye tanıtmış, Nigâr Hanım'ı da Türk şiirinin kraliçesi ilan etmişti.

Bu arada edebiyat dünyasında kazanlar kaynıyor, sahte Nigâr Hanımlar piyasada cirit atıyordu. Daha geçenlerde sahte bir Nigâr, Babîâlî'de bir yayıncıyı kitap bastırma vaadiyle elli altın dolandırmıştı.

Gerçekten ortalık toz dumandı. Ara sıra rezillikler de olmuyor değildi. Öyle ki Eyyüp Samim, *Malumat*'ın son sayısındaki yazısını "Yeter ki ölüm olmasın, rezillik çekilir." diye bir cümleyle bitirmişti.

Neler mi oluyordu? Kadın şairler, şiir meclislerine katılabilmek için bileziklerini, alyanslarını, küpelerini bozdurup araçılara veriyorlardı. Araçılar, tefeciler doldurmuştu edebiyat dünyasını. İş takipçileri türemişti. Şiir meclislerine katılmak isteyenlerin parasını alıp onları dolandırıyorlardı.

Öte yandan şair eşleri "Orada neler oluyor?" deyip özellikle Nigâr Hanım'ın düzenlediği şiir meclislerine baskınlar düzenliyorlardı. Hızını alamayıp Nigâr Hanım'la saç saça baş başa kavga etmeye

kalkışanlar bile vardı. Bereket versin, Nigâr Hanım'ın koruma ordusu etten duvar örüp şair eşlerinin ona yaklaşmasına izin vermiyorlardı.

Bugün de Nigâr Hanım'ın Nişantaşı'ndaki konağındayız. Sazendelerin canlı fon müziği eşliğinde şairler şiirlerini seslendiriyorlardı. Mikrofondaki Nejat Münci, gözlerini yummuş, trans hâlinde şiirini okuyordu. Tam o sırada eşi Naciye Hanım, bir hışımla salona dalmasın mı? Zannedersin koca salonun ortasına bomba düştü.

Avazı çıktığı kadar bağıyordu Naciye Hanım:

“Neredesin gözü kör olasıca! Evde çoluk çocuk ekmek bekliyor. Sen buralarda eğlencedesin. Çabuk, düş önüme!”

Salondaki kocaman avize ürperdi. Necat Münci tir tir titredi. Mikrofon elinden kaydı. Efsunlanmış gibiydi. Karısının önüne düştü, tam salondan çıkmak üzereyken Nigâr Hanım olaya müdahale etme ihtiyacı duydu.

“Bir dakika, hanımefendi,” dedi. “Bu yaptığınız saygısızlık. Nejat Beyefendi benim misafirim. Lütfen özür dileyin ve çıkıp gidin!”

“Bak sen!” diye bağırdı Naciye Hanım. “Zaten bu ağzı açık ayran delilerini peşinden koşturan sensin. Seninle de bir hesabımız var, görelim şimdi. Gelsene! Kocamı elimden alsana!”

“Çirkeleşmeyin, hanımefendi!” dedi Nigâr Hanım. “Ne diye kocanızı elinizden alacakmışım? Alın, başınıza çalın! Burası nezih bir ortam. Şiir var, musiki var. Kirletmeyin lütfen!”

Naciye Hanım kaşla göz arasında topuklu ayakkabısını çıkarıp eline aldı.

“Ben şimdi çirkeleşmek neymiş, gösteririm sana!” deyip fırlattı.

Ayakkabı Nigâr Hanım'dan sekti ama Kemanî Tatyos Efendi'den sekmedi. O hızla gidip müstesna müzisyenin sol gözünün üstünü buldu. Hem de tam o sivri topuğuyla. Tatyos Efendi'nin yarılan kaşından kandır yürüdü. Yanağından süzülüp yakasından kemanına damlamaya başladı. Orada da tutunamadı kan damlaları, daha aşağılara aktı. Zemindeki İran halısına kızıl bir desen çizdi. Bundan geri “Tatyos Efendi'nin kemanından kan dam-

lıyor.” deseler yalan olmayacaktı. Nigâr Hanım'ın salonundaki taban halısı da artık “kanlı halı” olarak anılabilirdi.

Arada Nejat Münci,

“Ayıp oluyor, hayatım, âleme rezil olduk, n'olur gidelim.” diye sızlansa da ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Naciye Hanım,

“Sen sus, hımbıl! Hesabını evde soracağım sana.” deyip susturdu onu.

Nigâr Hanım “lütfen”li cümleler kurdukça Naciye Hanım'ın ses perdesi tizleşiyordu:

“Nigâr mısın, ne karın ağrısıdır? Çıbanın başı sensin. Bırak kocalarımızın peşini. Bende kocasını şiir meclislerinde meze ettirecek göz var mı? Bana anıyla sanıyla ‘Kasımpaşalı, eli maşalı Naciye’ derler. Saçını başını yolarım senin. Aklını alırım.”

O sırada ne oldu, nasıl oldu, kimse anlayamadı. Nigâr Hanım'ın içinden bir Tophaneli Nigâr çıkıverdi.

“Hadi, gelsene!” diye bağırdı. “Saçımı başımı yolsana! Gel, gel de cart diye yırtayım o pis ağzını. Hanımefendi gibi davrandık, anlamadın. Edepsiz, terbiyesiz, şirret kadın!”

Böyle dedi. Demekle de kalmadı, üstüne yürüdü Naciye Hanım'ın.

Herkes şaşkındı.

Araya girdiler,

“Aman, Nigâr Hanım, siz ona uymayın!” deyip uzaklaştırdılar.

Naciye Hanım, pabucun pahalı olduğunu sezer gibi oldu.

Kocasını kapıya doğru itekleyip peşinden yürüdü. Çıkarken sesi son kez duyuldu:

“Hesap kapanmadı, Nigâr! Görüşeceğiz seninle! Tetik dur bundan sonra.”

Olay ertesi gün gazetelerde birinci haberdi.

Ne Kaldı? (Bukalemun)

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Sanki bukalemun şu insanoğlu
Yüzüne sürmedik boya kalmamış
Gezip gördüm seksen bir vilayeti
Bozulmayan halis maya kalmamış

Vicdan terazisi eksilmiş artmaz
Şirâzesi kaymış doğruyu tartmaz
Kardeş kardeşinin ayıbın örtmez
Ahlak can çekişir, hayâ kalmamış

Hile, dolap, düzen, ne ararsan var
Çalışmak eziklik, çalmak ise kâr
Damarlar çatlamış, yırtık gezer ar
Suretler karanlık, ziyâ kalmamış

Gıybet kazanında kaynıyor diller
Sevgiden bihaber paslı gönüller
İhanet kokuyor kırmızı güller
Duaya açılan aya kalmamış

Her arkadaşına açma derdini
Kollar zannedip de dönme sırtını
Fırsatını bulsa soyar pırtını
Yaslanacak sağlam kaya kalmamış

DNA testleri ister babalar
Damga yer beşikte masum bebeler
Babasız doğuyor nice sabiler
Zifaflar nikâha, toya kalmamış

Nurgül'üm âdemin değişti huyu
Bülbülün kargayla karıştı soyu
İnsan ki dipsiz bir karanlık kuyu
Dünyada olmadık riya kalmamış

Yakın

◆ H. Musa Tuncer

Zibillikte gezen eke horozun
Anaç tavukları kekmesi yakın
Üç öğün yem veren Kibar Iraz'ın
Tepesi atıyor, tekmesi yakın

Her gün biraz daha zoraldı geçim
Milletin üstünde sıkıntı seçim
Beyler sırtımızda gezer o biçim
Gene belimizi bükmesi yakın

Çalışan hacizli, yok mu insafın?
Ekmeği elinden aldılar safın
Emekli memurun, işçi, esnafın
İflas bayrağını çekmesi yakın

Alerji yapıyor tatil, kum, sahil
Bunlara kaplıca, yayla da dâhil
Sanmayın siz ehil, bizler de cahil
Talihe tokatı çakması yakın

En büyük pastada şöhret, şan, para
Asgari ücreti yutuyor kira
İçinden ağırdır dıştaki dara
Bozuldu terazi çökmesi yakın

Bizleri bu kadar görmeyin öcü
İlaçsız tohumu yok etti böcü
Gariban çiftçinin gübreye gücü
Yetmiyor, ayrığı ekmesi yakın

Nedense toprağa girmiyor pulluk
Keçinin kılından çıkmıyor çulluk
Rest çekek yabana, bitsin şu kulluk
Hormonsuz tohumlar dikmesi yakın

Azâbî, meyvede tat yok, lezzet yok
Soframızda ikram, haz yok, izzet yok
Vaatler lakırtı, öz yok, özet yok
Sözlerin geriye sekmesi yakın

Baba Zoru Usulü Evlilik

◆ Halit Yıldırım

Havalar sıcak mı sıcak... Allah'tan bizim evler eski kerpiç evler de yazın serin kışın sıcak oluyor. Bir kömüş beli kalınlığındaki duvarlar içerinin sıcaklığını dışarıya; dışarının ayazını, alafını içeri vermiyor. Bir de bizim çardak küfül küfül esince sıcaktan bunalan ve dahi dili şişenler benim evde soluğu alıyor. Dili şişen dedikse sanmayın ki dillerini arı marı sokmuş... Keşke arı soksa essahtan şişe dilleri de konuşmasalar. Kulağı gidişenin dili şişiyor bizim burada. Yani gevezelik edecek yaren duyacak laf arayan avare takımının ahvali bizimkilerin hâli.

Biz de öksüzler anası kör kırsrağız ya, Mevlana tekkesi gibi gelene kapımız, gelmeyene gönlümüz açık. Geçen caminin imamı da kızmış ki benim hakkımda "İrfani Ağa yaşını başını aldı amma hâlâ dili kocamadı. Evi avareler tekkesi o da avareler şeyhi oldu. Artık namaza da seyrek geliyor." demiş. Haklı mı haklı, doğru mu doğru! Bizim beynamazların ezanda kulağı namazda gözü yok ya bizi de ayarttılar, "Sen imam ol biz de cemaat!" deyip beni kandırdılar. Lakin namaza durunca bakıyorum ardımda Abdulla'nın Ömer'den başka kimse yok.

O gün yine bizim hınzır Yaşar laf kesesinin ağzını açtı.

"Şimdiki gençler internetten bulup bir mesajla evleniyor da sonra yine bir mesajla boşanıyorlar. Eskiden görücü usulü evlilikler daha iyi değil miydi?" diye girizgâhı yaptı.

Tabii bizim avane de genç olamadığından herkes bu sözü tasdik etti. Baktım bizim Kel Savaş da hararetili hararetili görücü usulü evliliği savunuyor. Onun cemaziyülevvelini bildiğim için önce şunu susturayım dedim. Dedim demesine de hani ben de eski usul evliliği savunanlardanım, sakın yanlış anlaşılmasın. Zira kız ve erkeğin ana babalarının hayat tecrübelerini toplasan iki yüz sene eder. Başında kavak yelleri esen iki gençten daha iyi seçim yaparlar diye düşünüyorum.

Savaş'a döndüm.

"Savaş sen de görücü usulü evlendin değil mi?" diye sordum.

Savaş hiç düşünmeden cevabı yapıştırdı.

"Tabii görücü usulü evlendim."

Ben gülmeye başlayınca diğerleri huylandı. Hermen Yaşar devreye girdi.

"Senin dilinin altın bir bakla var İrfani emmi. De bakalım, bizim bilmediğimiz bir şey mi var?"

Savaş o zaman baltayı taşa vurduğunu anlamış olacak ki başladı o da pis pis sırtmaya. Ben oralı olmuyorum tabii.

"Yok yok benim bildiğim bir şey yok." diyorum ama gülmeye devam ediyorum.

Savaş da hem gülüyor hem de bana,

"Anlat emmi anlat. Utanacak bir durum yok." diyor.

Neyse ısrarlar sonucu anlatmaya başladım.

Savaşın babası hem akrabamız hem de iyi ehbabım. Savaşın anası Satı bacı da akrabamız. Satı bacı çok siyaset bilir bir kadındı. Çok akıllıydı, kafasına koyduğu bir şeyi mutlaka allem eder gallem eder yapardı.

Satı bacı bizim bibioğlu Cavlak Murat'ın altından girmiş üstünden çıkmış davar ortakçıları Koca Yörük'ün Cafer'in kızı Remziye'yi oğluna yani Savaş'a almaya razı etmiş. Neymiş kız yüz davarı bir saatte sağıyor, sütü pişiriyor seriyor. Aynı anda ocakta yemeği pişiriyor, sonra yayığı yayıyor, yağı tutuyor. Malı yemiyor, davarın altını üstünü görüyor. Bu arada bir misafir gelse dakkada sofrayı seriyor ekmekliyor aşıyor. Daha sofradakiler karnını sıvazlayıp ağzını silmeden çaylarını yetiştiriyor. Hamarat mı hamarat, güleç mi güleç, güzel mi güzel, boylu poslu, güçlü kuvvetli! Bu meziyetlerin yanında ciddi mi ciddi, namuslu mu namuslu, lafını sözünü bilen mi bilen! Tabii adamcağız bu kadar reklam karşısında şartsız şurtsuz kabul ediyor onu. Başlık bir istense o ikiyi gözden çıkarmış. Lakin Savaş o zamanlar yerde eviriyor gökte savuruyor. Bir tutam ateş, ele avuca sığmıyor. Beyefendi dört gün kazaya mektebe gitti ya oradan da muallimin birisinin kızına tutulmuş. Sırtında kocaman bir teyip, içinde Ferdi Tayfur'un bandı, dağ bayır geziyor. Bize de öğretti içindeki şarkı türküleri. Ne biliyim 'Koparma gülleri dalında kalsın', ne biliyim 'Bakışların bana biraz cesaret versin'ler, ne biliyim 'Güneş belki doğacak belki de doğmayacak'lar, 'Çeşme'ler, 'Huzurum Kalmadı'lar, 'Akşam Güneşleri' valla göbel bizi de bu yaşta bu havalara alıştırdı. O herif de bir söylüyor bir söylüyor. Sesi neyi de yanık emme bir de hönkür hönkür ağlaması yok mu taşa dinlet, taşı ağlatsın.

Neyse uzatmayalım, bir kış günü Muratlara git-

miştim. Murat oradan buradan derken meseleyi açtı. Oğlana Cafer'in kızı Remziye'yi alacağım dedi.

Dedim ki:

"Biboğlu iyi de senin oğlan âşık olmuş kendini dağa taş vurmüş. Elinde bir teyip Mecnun gibi dolanıyor. Onu nasıl razı edeceksin?"

Bizim Biboğlu aksi, nahıs, dediğim dedik birisi.

"Sana bana evlenirken kimi istiyon diye soran oldu mu ki ben Savaş Efendi'ye soracağım. Hem o ne it oluyor ki anasının babasının münasip gördüğüne hayır diyecekmiş! Dört gün mektep medrese görünce bizim düzü gitti öğretmenin kızını sevdi. Okudu mu? Yok. Bıraktı geri geldi. Kız ne yaptı? Tahsiline devam etti. Doktor çıkacak diyorlar kızdan için. Sen kız babası olsan hiç şu baldırı çıplağa doktor kızını verir misin? Vermezsin. Ben de kendini bilen bir adam olarak gidip de bu kız istemek gibi bir hadsizlik edemem. Davul bile dengi dengine! Herkes haddini bilecek, öyle yok. Gerçi ben Cafer Ağa'nın yerinde olsam benim düzüye kızımız vermem de ne yaparsın, evlat işte. Atsan atılmaz satsan satılmaz. Adamlar da verimkârlarmış, ha onlar da bu delibozüğe değil tabii ki bizim ebeyi ecdaddan gelen hatirimize karşılık..." dedi.

Baktım diyecek bir söz bulamadım ama ben de istiyorum ki meseleyi tatlı dil ile halledelim. Ben daha fikrimi söylemeden Murat Ağa, Savaş'ı da odaya çağırıldı.

Ben yine duramadım bizim biboğlu Murat'ı sakinleştireyim istedim.

"Aman bak Biboğlu, Savaş evladın da olsa gençtir, alttan al, iyilikle söyle. Hem beraber ikna edelim. Yüzüne çıkartma çocuğu." deyince bu "Tamam." dedi ama ben hiç inanmadım.

Savaş gelene kadar Murat çay demlemeye kalktı. İçerden küçük tüpü getirdi. Demliğinen uğraşırken Savaş içeri giriverdi.

"Buyur baba beni çağırılmışsın." der demez bizimki:

"Seni evermeye karar verdim. Sana Koca Yörük'ün Cafer'in kızı Remziye'yi alacağım. İtiraz mitiraz istemem." demez mi?

Ben afalladım. Daha ağzımı açmadan bu alçak babasına:

"Sana hayırlı olsun. Kendin evleneceksen itirazım olmaz. Ben evleneceksem ben gönlümün çektiğini alırım. Ben de itiraz mitiraz kabul etmem." demez mi?

Bir baktım bizim Biboğlu renkten renge girdi. "Hay!" dedi dilini yuttu. Küçük tüpü kaptığı gibi

oğlana zorlattı. Tabii Savaş başına geleceği hesap ettiği için kapıdan fırtına gibi çıktı ama küçük tüp de peşinden karşı duvarı buldu.

Biz ne oluyor demeden baba oğul sokağa düştüler. Dışarıda bir kar, bir buşkun var ki sormayın. Bu sefer bizim deli belinden silahını çıkarıp oğlanın arkasından bir carcur boşaltmaz mı? Elinden silahı zor gücüle aldık. Neyse bunu evine sokup çayını da içmeden evin yolunu tuttum.

Eve bir girdim ki bir de ne göreyim bizim Savaş sobanın dibinde ayaklarını ısıtıyor.

"Kapıda ayakkabı neyi yoktu, yoksa yalınayak mı kaçtın evden?" diye sordum.

Savaş sırtarak cevap verdi:

"Valla emmi evden dışarıya kendimi nasıl attım bilmiyorum. Zaten odadan çıkarken az daha tüp kellemi götürecekti. Hele ardımdan attığı mermiler kulağımın dibinden sinek gibi vızıldayıp geçti. Adam kafayı yemiş. Tövbeler olsun beni vuracaktı. Yahu zorunan mı? Almıyom işte o kız. Eve de gitmeyeceğim. Bütün işler başına kalsın da akli başına gelsin."

Baktım delibozuk göbel niyeti bozmuş:

"İyi de oğlum bu kışta kıyamette nerde kalacaksın?" diye sordum. Sordum sormasına da bu yüz-süz herif demez mi?

"Ben burada kalacağım. Nereye gideyim bu havada?"

Öyle ya nereye gidecek.

"Tamam, biz de kal" dedim.

Savaş bir hafta evine gidemedi. Bizde yattı kalktı. Ben de o bir hafta içinde ona "Doktor olacak kız gidip de senin gibi okumamış bir adamla evlenmez. Aklını başına al oğlum. O kıza da hak ver. Sen olsan senin gibi birine varır mısın? Ayıptır, günahıdır." diye nasihat ettim.

Sonra bu gidip kızını uzaktan görmüş. Tabii kızını görünce aklı yerinden fırlamış. Bu sefer demez mi?

"İrfani emmi babamgil haklıymış, ne yap et babamla beni barıştır. Kızı başka isteyenler varmış. Ben bu kızını alamazsam kahrımdan ölürüm. Kızı kaçıtırırım, şöyle ederim, böyle ederim."

Neyse gidip bizim biboğlunu da ikna ettik. Kızı alacak dedik, o da oğlanı kabul etti. Gerçi etmeseyse ne yapacak, Savaş'ın yolunu bekleyen bir sürü iş var. Baharın çit sürülecek, arpa ekilecek, nohut ekilecek, ahırdaki gübre çekilecek vesaire. Nihayetinde arayış bulduk, Savaş hem eve döndü hem de kızını aldı."

Benim laf bitti emme Savaş dâhil herkes gülmekten yerlerde yatıyor.

İt Yaşar:

“Valla Savas, seninkisi görücü usulü değil daha çok baba zoru usulü evlilik olmuş birader.” deyince daha da bir güldük.

Deminden beri bulgur kazanı gibi kaynayan Savaş birden ciddileşti.

“İrfani emmi bizim hikâye güzeldi de sen bir arkadaşımın evlilik hikâyesini anlatmıştın. Hani baban öldü diye mektup yazıp adamı çağırmişlar ya. Onu bir anlatsan!” dedi.

Şehirde arkadaşım Tomak Ali'nin hikâyesiydi Savaş'ın dediği bu hikâye. Tam film olacak bir hikâyeydi. Tabii bu kadar ışık deliği gören bizim haytalar durur mu? Koro halinde başladılar “Anlat! Anlat!” diye tezahürata.

Önce kafamda anlatacaklarımı tasarladım.

“Şeherde Tomak Ali diye bir arkadaşım vardı. Alilerin sülale seferberlikte Gümüşhane'den gelmiş. Ali'nin babası buraya geldiklerinde sekiz yaşındaymış. Hatta o zaman hükümet bunları bazı köylere yerleştirip hazine arazilerinden vermiş. Lakin bizinkiler memleketimize geri döneceğiz diye arazi almamışlar. Akraları Gürcü köyüne yerleştiği hâlde bunlar şehirde kalmışlar. Geri dönmek için yola koyulmuşlar ama Kaymakçı yokuşuna vardıklarında bunların ekibin başı olan akraları parasını kaybedince geri dönmüşler yani memleketlerine gidememişler. Hükümet de onlara bir daha arazi vermemiş. Böylece buraya yerleşmişler. Neyse bizim Ali'nin babası bir gün:

“Ben köyüme gideceğim, bakalım bizden kimse kaldı mı acep?” demiş.

Ali askerden yeni gelmişti. Askerde motor tamirciliği kursuna gitmiş usta olmuş. Gelince borç harç garajın yanına bir tamirhane açmıştı. Fakirliğin gözü kör olsun. Ali'nin sevdiği bir kız var ama para yok, evlenemiyor, kızı gidip istetemiyor. Şimdiki gibi kız ile konuşma, görüşme de yok.

O sıralar sürekli garaja yük taşıyorum. Ali ve babası ile otobüs garajında karşılaştım. Babası yazıhanenin önünde oturmuş araba bekliyordu. Ali ile ayaküstü konuşurken bana durumu anlattı. Ben de Allah mı söyledi nedir Ali'ye:

“Ali, baban seni memlekete varınca bacımın kızı, kardaşımın kızı diye birisiyle evermesin.” deyiverdim.

Ali yüzüme bir müddet baktı:

“Lan doğru söylüyon, babam orada akrabadan birini görür, beni everir mi evirir.” dedi.

Hemen babasının yanına oturdu ve ona:

“Bak baba, demedi deme. Sakın oraya varınca

akrabadan bir kız görüp onu bana almaya kalkmayasın. Benim sevdiğim kız var. Şimdiden demiş olayım.” diye de tembüh etti.

Ali'nin babası biraz bu konuda anlayışlıydı. Güllüp geçti:

“Canın evlenmek istiyor da bana mı duyuruyor?” dedi.

Ali ciddi ciddi:

“Bak baba uyardı deme, ben ciddiyim. Sakın ha böyle bir şey olmasın!” dedi.

O sırada bir Karadeniz arabası geldi. Ali'nin babası bindi gitti.

Aradan iki hafta geçti geçmedi ki bir gün terminale bir yolcu bagajı götürdüm. O zaman tek bir yazıhanecim var. Çörçil lakaplı bir de yazıhanecim var. Kafasında koca bir föter ile geziyor. Beni görünce,

“İrfani, bu gece senin Tomak Ali'ye babasından bir mektup geldi. Şunu geçerken dükkânına bırakıver.” dedi.

Mektubu Karadeniz'den gelen bir arabaya vermişler. Mektubu alıp Ali'nin tamirhaneye vardım. Durumu anlatıp zarfı verdim. Ali zarfı açtı. Mektubu seslice okumaya başladı. Mektupta aynen şöyle yazıyor.

“Oğlum Ali, baban eldi. Acele gel. Bizim köye gelmek için Rize arabasına bin, Araklı'da in. Seni emicemin uşakları Temel ile Tursun Araklı'da bekleyi. Acele bugün ilk arabaya bin gel.”

Ben şaşırılmıştım ama Ali hâlâ mektubu evirip çeviriyor, bir daha okuyordu. Ali'ye üzgün bir ifadeyle,

“Başın sağ olsun. Allah rahmet eylesin.” dedim ama Ali hiç oralı değildi.

Dedim nutku durdu ellam.

“Ali iyi misin, arkadaş?” diye sordum.

Ali başını mektuptan kaldırıp,

“İyiyim arkadaş iyiyim de bu yazı babamın yazısı. Bunda bir iş var. Bir adam öldüm diye mektup yazar mı, kesin bir iş çeviriyor.” dedi.

Ben de şaşırılmıştım. Böyle bir şey şeytanın aklına gelmez. Ali:

“Gel beraber Çörçil'e soralım bakalım Rize'ye ilk araba kaçtaymış?”

Rize'ye giden ilk araba akşam sekizde burada olur dediler. Ali de yol hazırlığı için eve gitti. Akşam sekiz olmadan Ali'yi yolcu etmek için garaja gittim. Sekizde gelecek araba geldi ta dokuz buçukta. Meğer yolda arıza yapmış. Neyse Ali arabaya binip gitti. Onun anlattığına göre ertesi gün öğle ezanı okunurken Araklı'ya varmış. Arabadan inince bir

de bakmış ki babası orada bunu bekliyor.

Ali babasına:

“Hani sen öldüydün ya baba, sen ne işler çeviriyon?” diye sormuş.

Babası da Ali’ye:

“Senin de buraları görmeni, buradaki akrabalarla tanışmanı istediğim için çağırdım. Başka türlü gelmez idin böyle bir plan kurdum.” demiş.

Ali “Babam öyle dese de ben yine de pek inanamadım.” diyordu. Neyse akşama köye varmışlar. Köy dedikse dağın tepesinde, bildiğiniz yaylaymış. Bir ev burda, bir şurda. Değişik bir yermiş. Lakin serin mi serin, ormanlık mı ormanlıkmış. Gittikleri ev halasının eviymiş. Onu görünce halası sarılıp ağlamış. Ali’nin geldiğini duyan tüm akrabalar eve dolmuş. Ali böylece herkesle tanışmış. Bayağı da akrabaları varmış memlekette. Halasının çocukları da onunla ilgilenmişler. Babasının emicesinin uşakları da hiç bırakmamışlar. Bir öğün bir yerdeyseler diğer öğün başka bir evdeymişler. Lakin geceleri halasında kalmışlar. Halasının iki oğlu üç de kızı varmış ama kızların ikisi nişanlıymış. Son kız evde bekârmış. Bu kız onların hizmetine koşturuyormuş ama ağzından bir kelime laf çıkmıyormuş. Ne konuşuyormuş ne gülüyormuş. Sadece sofraya seriyor, kaldırıyor, çay veriyor çekiliyormuş o kadar.

Babası bir gün kulağına eğilip Ali’ye,
“Sana bu kızı alacağım.” demesin mi?

Ali çok sinirlenmiş ama sesini de çıkaramıyormuş. Babasının kulağına eğilmiş:

“Ben sana böyle bir şey yapma, benim sevdiğim var demedim mi? Ben bu kızı almam. Ne konuşuyor, ne yüzü gülüyor. Ben sevdiğim kızı alacağım, demedim mi?” demiş.

O da,

“Sevgi nedir ki bildiğin alışmadır, bunu da seversin.” diye cevap vermiş.

Meğer kız istenmiş, tek şart oğlanı görmemiş. Ali de gelince görmüşler, beğenmişler ve kızın kararı verilmiş.

O akşam hummalı bir hazırlık varmış evde ama Ali anlamıyormuş. Gelenin haddi hesabı yokmuş, ev dolup taşmış. Akşam namazından sonra bir adam girmiş içeri. O gelince “Hocam hoş geldin” diye herkes ayağa kalkmış. Meğer bu adam köyün hocasıymış.

Adam içeri girer girmez:

“Allah hayırlı eylesin. Getirin yüzükleri takayım. Dua edip gideyim. Zira aşağı köyde de bir dua var.” deyivermiş.

Bir anda Ali kendini hocanın karşısında bulmuş. Yanında da halasının kızı... Ali bel bel bakınırken hoca sert bir şekilde:

“Uzadın ha o yusuk barmağizi!” demiş ve şak diye yüzükleri parmaklarına geçirmiş. Sonra da başlamış duaya.

Ali ne ağzını açabilmiş ne de lafın kadiri olabilmiş. Her şey oldubittiye gelmiş.

Ertesi gün kızın anası, babası ve kardeşleri ile birlikte düşmüşler Çorum yoluna. Kızın ailesi buradaki bir akrabalarının evine yerleşmiş. Ertesi günü izinname almak için nüfus dairesine gitmişler ki kızın yaşı tutmuyor. Düğün planları suya düşmüş. Neyse kızın yaşını büyütme için mahkemeye dava açılmış.

Ali diyordu ki “Ulan inşallah bu iş olmaz bunlar da cayar gider diye çok bekledim. Lakin altı ay sonra kendimi düğünümde oynarken buldum.”

Velhasılıkelam Ali halasının kızıyla evlendi, çoluğa çocuğa karıştı.”

Hikâye bitmiş odadakiler şöyle miydi böyle miydi diye eleştiri yapmaya başlamıştı ki İt Yaşar:

“Valla İrfani emmi bu hikâyeyi öyle bir anlattın ki bana sanki baskasının değil de senin evlilik hikâyesi gibi geldi. Yoksa öyle mi? Bizi yemiyon değil mi?” diye sordu.

“Lan oğlum olur mu, benim hanım da ben de bu köydeniz. Öyle olsa Savaş bilir en azından itiraz ederdi.”

Savaş da bana şahitlik edince Yaşar’dan yakayı kurtardık.

Bizim avane bu hikâyeye o kadar çok gülmüş ki sesimizi duyan eve dolmuştu. Herkes başladı nasıl evlendiğini anlatmaya.

İt Yaşar tekrar araya girdi ve bana:

“Valla İrfani Ağa ben deminki hikâyenin senin hikâyen olduğunu düşünüyorum. Sen isimleri değiştirip araya bir de Trabzon sokusturup bir sey attın ortaya ama benim hiç inanasım yok. Savaş’ın şahitliği beni ikna etmedi. Madem bu hikâye senin değil, o zaman gerçek evlilik hikâyesi nasıldı. Anlat bakalım.” deyince gözler tekrar üzerime çevrildi.

Aslında matrak bir hikâyemiz yoktu da lakin gel de laf anlat. Mecburen başladık anlatmaya.

“Efendim gencim, askere bile gitmemiştim. Babam bir gün beni yaylaya gönderdi. Bizim hanımın babası, babama bir çift anadut yapmış onları alıp döneceğim. Düştüme yayla yoluna. Derken...”

Bencil

◆ Ali Parlak

“İnsanoğlu çiğ süt emmiş”
Kim demişse doğru demiş
Fark etmiyor yedi, yetmiş
Evli bencil, bekâr bencil.

Asık surat, çatık kaşı
Denesen de tutmaz aş
Eşi, dostu, arkadaşı
Görmez ama bakar bencil

Kalbi sanki kömürlüktür
Elbisesi ömürlüktür
Arabası görümlüktür
Boşa dönen teker bencil.

Kulak verin narasına
Dokunmayın parasına
Gariplerin yarasına
Acımaz tuz döker bencil

Daha nasıl olsun somut
Tükendi kalmadı umut
Dişlediği iri armut
Çayındaki şeker bencil

Kirli çıkın; tapu, arsa
Alışveriş karaborsa
Tarla takım her ne varsa
Hep kendine büker bencil

Bir sokumda yer somunu
Toplar yemişin tumunu
Tamahlığın tohumunu
Dağa taş eker bencil

Komşum aç mı diye sormaz
Aç olsa da dirhem vermez
Kendi açsa gözü görmez
Yutar teker teker bencil

Sahte Dostluklar

◆ M. Hanifi Yılmaz

Nice sahte dostlar sever görünür
Sözü başka sazı başka vesselâm
Aklım ermez hâlden hâle bürünür
Özü başka sözü başka vesselâm

Fedakârlık üstün haslet bilirim
Görev kabul eder koşar gelirim
İhanet görürsem hemen silerim
Özü başka sözü başka vesselâm

Zoraki dostluğa yıllara yazık
Selam kelâm keser biterse azık
Şaşmam artık senden gelirse kazık
Özü başka sözü başka vesselâm

Sûret hak görünür kandırdım sanır
Ballı turnaları gözünden tanır
Ayak taşa değer bir gün aldanır
Özü başka sözü başka vesselâm

Konuşmak haslettir lafazan çoğu
Dinleyen bulursa hazırdır ağı
Durmadan anlatır sana her çağı
Özü başka sözü başka vesselâm

Cimrilik haslettir kıskançlık huyu
Gizli gizli içer her türlü suyu
Hesap etmez eskir beş türlü duyu
Özü başka sözü başka vesselâm

Başında eşarpla kırıtanların
Pişmiş kelle gibi sırtanların
Kuzu postu giyip ayartanların
Özü başka sözü başka vesselâm

Yılmaz iyi tanı bil de söyleme
Sırları kimseye hem fâş eyleme
Belki pişman olur gelir hemdeme
Özü başka sözü başka vesselâm

Viranhane

◆ Aslan Avşarbey

Viran olmuş baba evi
Bakılmayı bakılmayı
Onca yıldır bir tek çivi
Çakılmayı çakılmayı

Hasret insan soluğuna
Gören ağlar kılığına
Çıkıp damın duluğuna
Çökülmeyi çökülmeyi

Osman hani Sultan hani
İşte görün dünya fani
Ot kaplamış merdiveni
Çıkılmayı çıkılmayı

Ne gardaş var ne de bacı
Her köşede ayrı acı
Toz bağlamış tandır sacı
Yakılmayı yakılmayı

Istar kalmış orta yerde
Yuva olmuş kuşa kurda
Kırık cama naylon perde
Takılmayı takılmayı

Gözer gibi damın başı
Durdurmuyor yağmur yaşı
Yosun tutmuş loğun taşı
Çekilmeyi çekilmeyi

Terk edince ekenleri
Sarmış çakır dikenleri
Hozan olmuş bostan yeri
Ekilmeyi ekilmeyi

Artta koyup malı mülkü
Küsüp gitmiş evin halkı
Dış kapıyı çalıp *Mülkî*
Dıkılmayı dıkılmayı

İroni/iki

◆ Musa Serin

Öküzün yavrusu benzer sıpaya
Eşeğe binerken, "at"ı beğenmez
Katır yavrularken el eder taya
Çıkmış samanlıktan, "kat"ı beğenmez

İnek de değişmiş yemez samanı
Sülükler unutmuş dini imanını
Gitar diye boğazındaki çanı
Keçi gibi sakal, "it"i beğenmez

Avrupa'dan gelir finonun donu
Unutmuş tumanı, acayip konu
Malaklar böğürse sesinin tonu
Enikler verilen "et"i beğenmez

Başı ağrıyınca ot yiyen itler
Hamburger istiyor tazeyle etler
Tayıtı giyince sallanan butlar
Yabancı olmazsa "süt"ü beğenmez

Çıkar tevelere salınır durur
Kürkü giymeyince birden kudurur
Bacağı bacağa atar oturur
Her zaman yediği "ot"u beğenmez

Giyse mayosunu kıvrırır birden
Etrafa bakınır doğrular yerden
Yanında sülügü sayarken "er"den
Kayığa binerken "yat"ı beğenmez

Göbeği açılmış, sakalsa keçi
"Gırlık"la kesilmiş başında saçını
Güzelliği sanki fındığın içi
Beraber gezer de, "bit"i beğenmez

Ayağında şalvar italyan işi
Odun ateşinde pişirmez aşı
Yahudi takkesi sanki tıraşı
Şalvarın içinde "but"u beğenmez

Aydınlı ne dese boştur vallahi
Konuşurken baksan sanırsın dahi
Duruşu bir başka, desem ki sahi
Köyneği unutmuş "kot"u beğenmez.

Sahibinden Komik/On iki-Sazan Avı-

◆ Mehmet Pektaş

Mert, pantolonunu sıyırması, köpeğin ısırıldığı yere kolonya ile pansuman yapıyordu. Kolonyalı pamuk baldırındaki yaraya değdikçe canı yandı-ğından gayriihtiyari üfleyip duruyordu.

“N’aber Mert!” diyen patronunun sesiyle irkildi.

Pantolonunu toparlarken,

“Abi, valla köpeğin tüm dişleri kıcıma geçmiş. Bir hastaneye mi gitseydik, kuduz falan olurum da...” diye karşılık verdi.

Cengiz, koltuğa geçerken Mert’in kafasına bir fiske vurdu, umursamaz bir tavırla konuştu:

“Seni değil köpeği götürmek lazım hastaneye.”

Mert yaralı tarafı sakınarak sağlam yerinin üzerine yan bir şekilde oturdu:

“Niye öyle dedin abi ya?”

Cengiz koltuğa kurulup bacaklarını masanın üzerine uzatmıştı:

“Geçse geçse senden ona hastalık geçer oğlum. Onların köpeklerine senden iyi bakılıyor. Aşısı falan tamdır merak etme. Geçer birkaç güne, arayan soran var mı?”

Mert, karalama defteri olarak kullanılan ajandayı önüne çekti. Bu sırada yaralı tarafı oturduğu yere temas ettiğinden canı yandı:

“Ahh! Olmaz olur mu abi, sabahtan beri tam 27 kişi geldi.” dedi. Bir anda gözleri parlayan Cengiz ayaklarını indirip toparlandı.

“Yapma ya!” dedi ağzı bir karış açık. “Peki ne istiyorlar, satılık mı kiralık mı?”

“Yok be abi, hepsi de şu Önder Emlak, Aysel ablayı sordu.”

Cengiz’in yüz ifadesi değişti. Masanın üzerindeki tespihi aldı.

“Ulan nasıl bir yere tezgâh açtık. İn midir cin midir şu Aysel, kendisini de göremedik ki. Kadının sekreterlik bürosuna döndük. Aysel’i soranlardan para alsak...” diye söylenmeye başlamıştı ki dışarıdan küfürler gelmeye başladı. Cengiz ve Mert ikisi birlikte koşup kafalarını kapıdan dışarı uzattılar.

Kara yağız, kaba saba, uzun boylu bir adam, yirmili yaşlarındaki bir gence yüksek sesle tehditler savuruyor, yakası açılmadık küfürler ediyordu. Diğer ofislerden de sestən rahatsız olan birkaç kafa uzanıp geri girmişti. İnsanların rahatsız olması kara yağız adamın umurunda bile değildi. Koridorun orta yerinde karşısındakine bağırmağa devam ediyordu:

“Bana bah Emir vallah yakaram burayı ha! Siz

beni tanımamışsınız oğlim. O Aysel karısına da söyle versin paramı. Ben başkasına benzemem ha! Hepiğizi vurırım. Kaç gündür arırım arırım açmır. Benim paramdan para mi kazanır ne edir bu kari? Beni mi yiyirsiniz oğlim siz? Bah o kari buraya gelecek ha!”

Cengiz, Mert’e döndü:

“Kim ulan bu hıyarto, binanın ortasında bağırıp duruyor?” diye sordu.

“Bilmem ki abi. Karşısındaki, Aysel’in elamanı Emir. Geçen gün tanımıştık.” dedi Mert.

Genç, karşısındaki adamı sakinleştirmeye çalışsa da başarılı olamıyordu. Adam, Aysel’e epeyce bir küfür ettikten sonra tehdide devam etti:

“Yarin yine gelim yiyirse gelmesin ha yiyirse gelmesin. Bah o zaman ne edirim! Havaya uçırım burayı!”

Kara yağız adam, tam dönüp gidecekken kapıdan kafalarını uzatmış olan Cengiz ve Mert’i gördü. Sonra da gözleri emlakçı yazısına ilişti. Doğruca Cengiz’in ofisine doğru yönelip elini uzattı:

“Hele gardaş hayırlı olsun siz yeni mi açıldığınız? Buraya ofis açmaya nasi razı ettiğiniz Aysel’i? Aysel’in haberi var he?”

Ne olup bittiğini tam anlamayan Cengiz:

“He he!” diyerek kendine uzatılan eli sıktı. Kara yağız adam pervasızca içeri dalarken Mert’in kaş göz işaretiyle Emir de içeri girdi.

Kara yağız, boş bir sandalyeye oturup alabildiğine yayıldı. Ayakkabısını çıkarıp bacak bacak üstüne attı. Öyle ki ayağı az daha karşısındaki tabureye ilişen Emir’in ağzına girecekti.

“Gardaş; çayığiz, kayfeğiz yoh mi?” dedi. Mert, arka tarafa kahve hazırlamaya giderken kara yağız adam, teklifsiz bir şekilde masanın üzerindeki tespihe uzandı.

“Gardaş bizim dosyaları Aysel’den alak da size vererek, madem yenisiğiz, siz takip edin. Vallah bu kari elimizi kana bulayacak ha!”

Cengiz, Aysel’e karşı ilk defa bu kadar cüretkâr konuşan birisini gördüğünden nasıl davranacağına karar verememişti. İlk tanışma anında olduğu gibi karşısındaki adamın her dediğine he he deyip geçti. Adam kendine uzatılan kahveyi de görgüsüzce hüpürdeterek içmeye başladı. Bu sırada kapıya orta boylu, esmer, boynunda postacı çantası asılı bir adam geldi. Yeni gelen adamı, kara yağız ve Emir tanıyordu. Kapıdaki,

“Aysel ablaya bakmıştım.” deyince Cengiz, içinden kara yağız ise dışından Aysel'e bir küfür savurdu. Kapıdaki dönüp gidecekken kara yağız,

“Aysel anamız teşrif etmemiş Ahmet gardaş, gel hele otur. Nere gidirsin? Ne var ne yoh bizim binalarda? Hele Ahmet'e bir çay verin.” dedi.

Kapıdaki gönüllü gönülsüz içeri girip bir köşeye oturdu.

“25 numaranın musluğu damlatıyordu abi. Con-tasını değiştirdim, düzeldi. 100 lira tuttu, ver de hesap karışmasın. Aysel ablayla hesap kitap uğraş-mayalım.” dedi.

Para lafı geçince kara yağız sırttı,

“Veririk gardaş.” deyip kahvesinden son yudumu çekti.

“Gardaş ben kaçırım. Görüşirik.” diyerek Cen-giz'le tokalaşıp çıktı. Birkaç dakika sonra da Ah-met kendisine gelen bir telefon üzerine çayı beklemeden gitti.

Cengiz, olup bitenleri kafasında oturtamadığından ve buraya taşınalı bir ay olmasına rağmen henüz Aysel'le yüz yüze gelemediğinden temkinliydi.

“Emir kardeş kim bu mağara adamı?” diye sordu.

Kara yağız adam ayrıldıktan sonra Emir'in dili çözülmüştü:

“Ne olacak kıronun teki işte abi. Bilo Ağa derler. Aysel ablanın müşterilerden. Bir dünya dairesi var. Aysel abla kiralarını takip eder. Bu da her ay gelir, Aysel abladan parasını alır gider.”

“Ahmet kim peki?”

“Ahmet abi mi? İster yönetici de, ister görevli ister kapıcı, bekçi... Ne sayarsan...”

“İyi de Emir bu nasıl zenginlik? 100 lira çıkmadı adamın cebinden.” Emir bilmem dercesine dudak-larını büzdü.

Cengiz'in hiç âdeti olmasa da karşısındakini düşüneneği gelmişti. Bozuk saatin bile günde iki defa doğruyu gösterdiği gibi bir şeydi bu.

“Emir kardeş, cahilden dostun olacağına akıllı düşmanın olsun derler. Bu adam sıkıntılı birine benziyor. Aysel ablanı bir uyar istersen. Cahil adam ne edeceği belli olmaz. Vururum, öldürürüm falan diyor.”

Emir birden parladı:

“Abi haber verecem vermesine ama ben de ulaşamıyorum ki!”

Cengiz âdeta şok olmuştu. Beyninin içinde “ki ki ki ki ki” sesi yankılanıp duruyordu.

***

“Abi, abi, abi...”

Cengiz, Mert'in fiskelerini yüzünden hissedince kafasını iki yana salladı, kendine geldi.

“Ne var lan ne vurup duruyorsun?” dedi.

“Dondun kaldın abi kaç dakikadır?”

Cengiz, etrafına bakındı, ofiste kendilerinden başka kimse yoktu.

“Emir nerede?”

“Ağlayarak gitti abi.”

“Bu Aysel nasıl birisi böyle? Elemanı bile ulaşmıyor. İlk defa birinden bu kadar tırstım. Önüne gelen de ofisi açarken Aysel'e danıştınız mı deyip duruyor. Neyse biz işimize bakalım. Şu kiracıyı bir an önce çıkarmamız lazım Mert. Rasim abi bizi darlıyor. Karısından düşen mirasın kokusunu başkaları da aldı belli ki. Aklını birileri çelmeden, kiracıyı çıkarıp Rasim abinin güvenini kazanalım, gerisi kolay.”

“Var mı abi yeni bir plan?”

“Var koçum var. Ne demiş Sokrates, ‘İnsanın en zayıf noktası kendini en güçlü gördüğü yerdir.’”

“Abi ben bu sözü Necip Fazıl'ın sanıyordum.”

“Yok oğlum internetten bakalım istersen.” İki kişi birden telefona sarıldı.

“Abi benim telefonda Yunus Emre yazıyor, başka bir sayfada da Şekspir...”

“Bende de Can Yücel'le Hz. Ali çıktı. Her neyse boş ver şimdi, telefonundan bir karakol efekti aç. Ben kira kontratının resmini çekmiştim, orada kimlik fotokopisi de var. Şu patates hatlardan birini kullanarak eski bir numarayı deneyeceğiz. Olta-mızı atalım bakalım sazan takılacak mı?”

“Rast gele abi.”

Cengiz, binayı boşaltmayan hukuk profesörünün numarasını tuşladı, hoparlörü açtı:

“İyi günler ben Başkomiser Ali Çelik. Ana adı, Fatma. Baba adı, Mehmet. Doğum yeri, Ankara. TC: 915645.. Doğru mu kardeşim?”

Cengiz'in bütün ciddiyetine rağmen, bu numaranın tutmayacağına inanan Mert sadece gülüm-süyordu. Telefondaki ses titreyerek:

“Do-doğru ne olmuştu ki?” diye karşılık verdi.

Cengiz:

“Bilgileriniz terör örgütü tarafından ele geçirildi. Çok gizli bir operasyonun içerisindeyiz.” deyince titreyen ses ağlamaklı çıkmaya başladı.

“Nasıl olur ben saygın bir hukuk profesörüyüm.”

“Dediklerimi yaparsan seni bu olaydan kurtarı-rız. Aksi hâlde işin zor kardeşim.”

“Ne isterseniz yaparım. Lütfen yardımcı olun.”

Mert'in yüzündeki gülümseme yerini büyük bir şaşkınlığa bırakırken bu defa Cengiz'in yüzü gül-meye başlamıştı.

-devam edecek-

Başka Başka

◆ Mustafa İmir

Tarife, kıyasa gelmez
İyilikler başka başka
Adil yargı bile silmez
Kötülükler başka başka

Ülkenin yükünü alır
Toplumun derdi sağılır
Eserleri baki kalır
İyilikler başka başka

Olumlu enerji vermez
İyi güzel görmez
Görse bile aklı ermez
Kötülükler başka başka

Etraflı görür ahvalı
Müdahaleci minvalı
Böyledir insanlık hâli
İyilikler başka başka

Yok yere dalını büker
Meyveni dibine döker
Gövdeni kökünden söker
Kötülükler başka başka

Yolda mahsur karlı kışta
Kalırsan yağmurda yaşta
Gelip itekler yokuşta
İyilikler başka başka

Kimi çalgın kimi çılgın
Kimi caygın kimi algın
Kimi kızgın kimi azgın
Kötülükler başka başka

Umut tohumları eker
İrfan fidanları diker
Ahmağın kahrını çeker
İyilikler başka başka

İyiler de yanlış yapar
Uygunsuz yollara sapar
Sonra gönül bağı kopar
Kötülükler başka başka

Yankı verir gönül teli
İçi ferahlatır dili
Hayırlı iştedir eli
İyilikler başka başka

Bozuksa mayası, özü
Ahlak kıt, kızarmaz yüzü
Fitneliğe bakar gözü
Kötülükler başka başka

Düşünür, yazar, anlatır
Fikir ufkunu donatır
Etrafını aydınlatır
İyilikler başka başka

Görünüş ılımlı durur
Sağ gösterir soldan vurur
Aklın donar, nutkun durur
Kötülükler başka başka

Heybesi feraset dolu
Doğrultur karışık yolu
Hakkı tutar, kollar kolu
İyilikler başka başka

Bozgunculara inanır
Kaan'ı teneke sanır
Çok yanılır tez aldanır
Kötülükler başka başka

İsim, ünvan verme somut
Kem söz söyleyeni unut
İmir sözünü kısa tut
İyilikler başka başka

Yokluk Çekiyorum

◆ Kadir Köse

Doğduğumdan beri bir gün görmedim
Yokluk çekiyorum inanmıyorlar
Zenginliğin hazlarına ermedim
Yokluk çekiyorum inanmıyorlar

Emin olun bana derttir bu sorun
Teker teker anlatayım hak verin
Fakir olduğumu sizler de görün
Yokluk çekiyorum inanmıyorlar

Aylık gelirim vurun hesaba
Ulaşmıyor zekât düşen nisaba
Borcum hiç bitmiyor zaten kasaba
Yokluk çekiyorum inanmıyorlar

Daire aldım evladımın beşine
Evlendirip kavuşturdum eşine
Taksit ödüyorum peşi peşine
Yokluk çekiyorum inanmıyorlar

Arabam var ham yollara vuramam
Yıpratıp da ona zarar veremem
İsterim de bir jip dahi alamam
Yokluk çekiyorum inanmıyorlar

Kredi kartını verdim hanıma
Faturalar yüklü gelir önüme
Para yetmez kıyacağım canıma
Yokluk çekiyorum inanmıyorlar

Bir arsam var o da baba mirası
Değeri de üç beş daire arası
Satsam ne ki ancak çerez parası
Yokluk çekiyorum inanmıyorlar

Hepsi gerçek tarafımca denenin
Yalanım yok, n'olur bana inanın
Aklı var mı beni zengin sananın
Yokluk çekiyorum inanmıyorlar

Bu müşkül hâlimi Köse de duydu
Vay utanmaz dedi tavrını koydu
Açgözlü diyerek her lafı saydı
Yokluk çekiyorum inanmıyorlar

Saygı-Saç Kesenin-Moral-Altın

◆ Salman Kapanoğlu

Saygı

Bazı insanlar, sırf saygı görmek için karşısında kine yapmacık saygı gösterirler. Tevazu, insanın süsüdür ama aşırısı riyaya girer.

Bir okul müdürü arkadaşımınla çarşıda karşılaştık. Hoşbeşten sonra ayrılırken bana bin bir tevazu ile: “Müsaadenizle Sayın Müdür’üm...” dedi.

Ben çok şaşırđım. Oysa hiç müdürlük yapmadığım gibi müdürlüğe müracaatım da olmadı.

Bu adam bana niçin “Müdür’üm” dedi diye düşündüm. Bir başkasıyla mı karıştıyor acaba düşüncesiyle:

“Ahmet Bey, ben müdür değilim biliyorsun değil mi?”

O ezilip büzülerek:

“Biliyorum canım kardeşim.”

Merakla sordum:

“Öyleyse?”

“Ben saygı icabı Müdür’üm diyorum.” dedi.

Altta kalır mıyım? Ben de:

“Teşekkür ederim, Sayın Bakan’ım.” dedim.

Saç Kesenin

Günümüzde öğrencilerin saçlarına karışılmışıy; saçlarını istedikleri gibi uzatıyor, istedikleri gibi şekil veriyorlar. Bizim öğrencilik yıllarımızda uzun saç yasaktı. Okulda faaliyetlerimle göz önünde olan birisiydim. Hem lise yıllarında hem de üniversite zamanlarında hatta uzun saçın moda olduğu zamanlarda bile saç uzatmadım.

Bir gün okul müdürü elinde makasla sınıfa girdi, birçok arkadaşın saçını kesti, saçım kısa olmasına rağmen benim saçımı da kesti. Teneffüste Müdür Bey’in odasına gittim. Benim canımın sıkın olduğunu görünce gönlümü almak istedi:

“Salmancığım, saçın uzun değil biliyorum.”

“Niçin kestiniz Hoca’m o hâlde?”

“Diğer öğrenciler biliyor seni ne kadar sevdiğimi. Saçını kestiğim öğrencilerin baktım ki canları sıkılmış, senin de saçını kesince bizim saçımızı haydi haydiye keser derler, moralleri bozulmaz.” dedi.

Müdür Bey, aynı zamanda tarih hocamızdı. Ders esnasında “Astragotlar Vizigotlar...” diyerek ders anlatıyordu ben de:

“En iyi kotlar da bulucın kotlar.” dedim.

“Dur oğlum sözümü kesme.” dedi.

Cevabı yapıştırdım:

“Siz bizim saçımızı kesiyorsunuz ama!”

Moral

Kahramanmaraş Lisesinde okul müdürümüz Şeref Akben’in de edebiyat öğretmeni olan Mustafa Atanır, sınıfa bir girdi ki öğrenciler ayakta ve sınıf toz duman.

Hoca esti gürlledi:

“Terbiyesizler, ahlaksızlar! Böyle sınıf mı olur? Öğretmen böyle mi karşılanır?”

Ne kadar hakaret varsa saydı sayıştırdı. Son olarak da:

“Sizin ahlakınız bozulmuş!” dedi.

Bu söz üzerine, hemen ayağa kalkarak:

“Benim Mercedes’im neden bozulmuyor Hoca’m?”

“Ne bileyim oğlum?”

“Yok ki bozulsun Hoca’m.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ahlakımızın bozulduğunu, söylediniz. Bizde ahlak yok ki bozulsun Hoca’m!”

“Oğlum, bu espriye yirmi dakika gülünür ama moralim bozuk.”

“Allah versin Hoca’m! Moraliniz var da bozuk. Bizim moralimiz niçin bozulmuyor?” dedim.

Güldü, siniri geçince derse başladı.

Altın

Okul hayatımda, öğretmenlerim beni konuşturmak için bazen bana takılırlar espri yapmamı beklerlerdi. Yine bir gün öğretmenlerimden birisiyle espriyi şekilde karşılıklı atışıyoruz. Beni susturmak için:

“Oğlum söz gümüşse sükût altındır.” dedi.

Ben cevabı yapıştırdım:

“Altın erkeğe haram Hoca’m!”

Beyim

◆ Mustafa Berçin

Metelik etmiyor mertlik burada
Aklına eserse uğrar arada
İnkârcı gavatın akli parada
Günbegün insanlık ölüyor Beyim.
Hâlimize itler gülüyor Beyim.

Kaba yel diyorsam sen lodos anla
Birçoğu yaşıyor şüpheyle zanla
Didişip duruyor insan insanla
Savaş baltaları biliyor Beyim
Hâlimize itler gülüyor Beyim.

Çifte su verilmiş çelik sanırsın
Çalımına bakma yolda kalırsın
Mahremini deme çok aldanırsın
Kahpenin ardından yelıyor Beyim
Hâlimize itler gülüyor Beyim.

Hep beni mi gerer âlemin derdi
Buralarda yoktur erkeğin merdi
Bir zamanlar akıl hüküm sürerdi
Soysuzlar yurdumu bölüyor Beyim
Hâlimize itler gülüyor Beyim

Lodosu yiyenler kayış atıyor*
Yalama olmuşlar hep yan yatıyor
Biraz adam olan göze batıyor
Onları da poyraz siliyor Beyim
Hâlimize itler gülüyor Beyim.

Mevâlî sözüne nişan ver emi
Karaya oturur gitmez bu gemi
Ortaya çıkıp da sersem gölgemi
Kuyruğunu kısan geliyor Beyim
Hâlimize itler gülüyor Beyim.

* Buralarda tıyneti bozulanlara “sanki lodos yemiş”
diye alaya alırlar.

Dost Olan Yarenlik Etsin

◆ Hızır İrfan Önder

Bu ne çığlık ey martılar
Boğazda bir yangın mı var?
Hâlimi bilemez ağyâr
Dost olan yârenlik etsin!

Kalbimi basıyor kasvet
Canımı yakıyor hasret
Hani beklediğim nusret?
Dost olan yarenlik etsin!

Gelmez oldu hiç nevbahar
Kuruyup gidiyor diyar!
Dilde sevgi neye yarar?
Dost olan yarenlik etsin!

Biri kapımı çalmıyor
Aşkım yanımda kalmıyor
Hastayım kimse bilmiyor
Dost olan yarenlik etsin!

Sükûti'yim, ağlatmayın!
Karaları bağlatmayın!
Sinemi de dağlatmayın!
Dost olan yarenlik etsin!

Beşiktaş

◆ Eyyub Azlal

Yenilmekten beter oldu Beşiktaş
Maçlarını kaçırmadı vatandaş
Taraftarın hâli yaman arkadaş
Yine berabere kaldı Beşiktaş

Ağlamaktan gözü çıktı Osman'ın
Bilirdi soyu soppu takımın
Hiç kaçırmazdı tevede maçların
Yine berabere kaldı Beşiktaş

Kurban olam kaleyi şutla dedi
Rakip topa koşarken oyna dedi
Kale arkasında top topla dedi
Yine berabere kaldı Beşiktaş

Her atakta okudu bir Fatiha
Beşiktaş diye diye kalktı şaha
Dadaş Naim Hoca oldu ya aha!
Yine berabere kaldı Beşiktaş

Futbola ısındı bak yavaş yavaş
Kaleci oldu da kurdu bir bağdaş
Karpuz tutar gibi top ile oynaş
Yine berabere kaldı Beşiktaş

Bunları kim inkâr eder acep kim
Sazım da kırıldı kırıldı kalbim
Bu futbolun sonu galiba vahim
Yine berabere kaldı Beşiktaş

Batı'ya Reddiye

◆ M. Nihat Malkoç

Nice seneden beri Batı deyip aldandık
Göremedik gerçeği, kor ateşlerde yandık

Batı bizi sevmedi, varsın sevmesin bizi
Samimiyetsizlerin güven vermedi sözü

Haçlı uzak durmadı nefretin odağından
Hak bizi uzak tutsun Batı'nın batağından

Bizler destan yazarken onlar nal topluyordu
Nice kâbuslar görüp ha bire hopluyordu

Avrupalı dostumuz olmadı, olmayacak
Bizi birliklerine almadı, almayacak

Batı'ya hacet yoktur, bizler bize yeteriz
Kuyrukları olmayız, Hak yolundan gideriz

İki yüzlü Batı'nın ne çirkin surati var
Anadolu'ya dair bitmeyen muradı vardır

İçimiz bahar bahçe, kışları yaz eyleriz
Şerlerinden korusun, Hak'tan niyaz eyleriz

Hitler'i unutmadık, kızgın fırınlarını...
Netanyahu yanlısı alçak torunlarını

Batı hep kaybetmiştir, alışmıştır melâle
Haçlı'nın askerleri hazımsızdır hilâle

Avrupa iyi bilir bayrağımdaki al'ı
Ayı bir ömür düşler kovanda süzme balı

Vicdanınız tamtakır ey Batılı şebekler!
Leşlerini paylaşır, size acır köpekler!

Mazlum Müslümanların kanıyla beslendiniz
Şirin görünmek için yalanla süslendiniz

Sizinkine benzemez ekmeğimiz, aşımız...
Al kanla yoğrulmuştur toprağımız, taşımız

Kanı mürekkep yapıp çizeriz düşününüzü
Karanlık tarihiniz bırakmaz peşinizi

Sırf Müslüman'dır diye horladınız Türkleri
Emsalsiz zaferlere zorladınız Türkleri

Siz soykırım yaptınız, biz olduk soykırımcı
Kerkük, Kırım yastadır; kan ağlıyor Urumçi

Hep kendisine yontan kanlı keserinizdir
Onca mazlum coğrafya, Gazze eserinizdir

Kınasından tanırsın Türklerin balasını
Şehidin alnında gör imanın cilasını

Tamuya çevirdiniz dünya denen küreyi
Töresi olmayanlar öğretemez töreyi

Yalanı taç eyleyip hakikati attınız
Türk-İslâm âlemine kıyamet yaşattınız

Tarihi çarpıttınız, gençleri uyuttunuz
Onca yenilgileri ne çabuk unuttunuz?

Cihana nizam verdi şanlı soyumuz bizim
İslâm'dan neşet eyler asil huyumuz bizim

Siz iyi bilirsiniz Turan'ın illerini
Toprak bağına basmış Türk karanfillerini

Vatan bizim anamız, vatan bizim canımız
Zorunuza mı gitti millî heyecanımız?

Bizans'ın yetmeleri boşa hayaller kurdu
Yeşil sahada bile çekemedi bozkurdu

Düşlerimizi süsler ceddimin galebesi
Hepiniz olmuşsunuz şeytanın talebesi

Olduğunuzdan büyük görmeyin kendinizi
Bize kale dayanmaz, yıkarız bendinizi

Ceddimin orduları yurdu size dar etmiş
İmansızlık o mavi gözünüzü kör etmiş

Sömürgeci zalimler, tuttunuz köşeleri!
Dün başka, bugün başka; fikir fahişeleri

Sus ve otur yerinde, bîzâr etme atanı!
Canımız pahasına koruruz bu vatani

Suyu nereden bilsin sudan korkan (b)alıklar
Paranın topladığı kuru kalabalıklar!

Aydınlıktan bîzârdır yarasaların gözü
Size "alçak" diyemem, "çukur" anlatır sizi!